

КОНСТАНТИНЪ МИЛАДИНОВЪ

ТЪЖА ЗА ЮГЪ

Орелски криля какъ да си метнехъ
и въ наши стърни да си прелетнехъ!
На наши мѣста я да си идамъ,
да видамъ Стамболъ, Кукушъ да видамъ;
да видамъ, да ли сѣнце и тамо
мрачно угревятъ, како и вамо.

Ако какъ овде сѣн-це ме стрелить,
ако пакъ мрачно сѣнцето свѣтитъ,
на пѣтъ далечни я ке се стегнамъ
и въ други стърни ке си побѣгнамъ,
къде сѣнцето свѣтло угрѣвятъ,
къде небе-то дзвезди посевятъ.

Овде е мрачно, и мракъ м'обвива,
и темна мѣгла земя покрива;
мразой и снѣгой, и пепелници,
силни ветрища, и виюлици;

Околу мѣгли и мразой земни
а въ грѣди студой, и мисли темни.
Не, я не можамъ овде да седамъ!
Не, я не можамъ мразой да гледамъ!
Дайте ми крила я да си метнамъ
и въ наши стърни да си прелетнамъ,
на наши мѣста я да си идамъ
да видамъ Охридъ, Струга да видамъ.

Тамо зора-та греить душа-та,
и сѣнце свѣтло зайдвить въ гора-та
тамо дарби-те природна сила